

BİR VARMIS BİZ YAZMISIZ



İBN-İ SİNA
İLKOKULU
4. SINIF
ÖĞRENCİLERİ

ÖyküAdı/Yazar	Sayfa
Önsöz	2
Gürültü Sevmeyen Yazar/Hiranur Durgut.....	3
Leyla'nın Gizemli Kalemı/İnci Nisa Kılınç	6
Minik Kaktüs/Mina Yurdakol	10
Yenemeyen Pasta/Hilal Yurtsal	15
Tablodaki Elbise/Esila Sarsılmaz	18
Kendini Beğenmeyen Mantar/İpek Tabak	21
Ananemin Bahçesi/Ennur Aİşe Şafak.....	23
Sıradan Bir Gün/Azra Nur Özdemir.....	25
Yıl 2124/Elif Naz Baz	26
Ekinlerim Çürüdü/Hilal Yurtsal	29
Yaz Günü Rüyası/Ceylin Ağdeniz	32
Market Çalışanı/Orhan Gürcan.....	34
Azmin Gücü/İnci Nisa Kılınç.....	35
Meraklı Küçük Yunus/Yusuf Karakaya	38
Annemin Elleri/Eray Dilen	41
Yazar Motivasyonu/Deren Us	43
Doğa Hepimizin/MinaYurdakol.....	45
Fincan/Azra Nur Özdemir	48
45 Yapıt/Elif Naz Baz.....	51

ÖNSÖZ

İbn-i Sina İlkokulu 4.Sınıf öğrencilerinin Yaratıcı Yazarlık Atölye çalışmasından bir seçki oluşturduk. Okuduğunuzda bazı öykülerin durum öyküleri, bazılarının modernist bazılarının da fantastik türe yakın olduğunu hissedeceksiniz. Öykülerimiz uzun bir maratonun ürünü.

Ekim 2024 yılında başladığımız çalışmalarımız Nisan 2025 e kadar öğrencilerimizin gayretiyle devam etmiştir.

Haftada 2 ders diye başladık. Lakin küçük yazarlar her fırsatta yazılarını, öykülerini benimle paylaştılar. Çoğunun öykülerini birlikte üzerinde çalışarak edit etme imkanı buldum. Süreç, unutulmaz bir anı oldu benim için. Hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Öykülere editörlük yapmaya çalıştık. Minik hatalarımızı görmezden geleceğinizi umut ediyoruz.

Keyifli okumalar.

Mayıs/2025

Firuzan İTİMAT

Rehberlik Öğretmeni/Atölye Eğitmeni



GÜRÜLTÜ SEVMEYEN YAZAR

Gün ışığının yüzüme dokunuşuyla uyandım. Musluktan akan serin suyla hızlıca yüzümü yıkadım. Soğuk kahveyi sevmediğim için, kahvem pişince fincanımla balkona çıktım. Güneşin balkona tam vurduğu yere sandalyemi koyup oturdum. Güne başlayan kuşların cıvıltısı, okul servisi bekleyen çocuğun sabırsızca ayağını kaldırıma vurma sesi, apartman kapısının takkk diye kapanma sesi...Gözlerim kapalı duyduğum sabah sesleri eşliğinde kahvemi yudumladım. Ağzımın içindeki yoğun telve ile kahvemin bittiğini anlayabildim. Mutfığa geçip, fincanı akşamdan kalan birkaç bulaşık tabağın yanına koydum. Köşedeki marketten kahvaltılık bir şeyler alırım diye düşündüm. Cüzdanımdan

yetecek kadar para aldım. Merdivenlerden bahçe kapısına doğru giderken geçen yaz babamı diktiği pembe beyaz gül dikkatimi çekti. Hemen yanına gittim. Gecedен kalma çiy taneleri üzerinde duruyordu. Damlacıklara baktıkça parıltıları büyüyor, büyüdükçe ışıldıyorlardı. Ben damlacıkları izlerken, tomurcuğun içinden minik sarı karıncalar bir görünüp bir kayboluyorlardı. Tomurcuk güle bu kadar yakından bakmasaydım, sanırım onları göremezdim. Onları tekrar görebilmek için beklemeye başladım. Dakikalarca bekledim ama bir daha onları göremedim. Sarı karıncalar gerçekten orada mıydı? Ya da ben düş mü görmüştüm? Kafam karışmıştı. Bu pembe beyaz gül, benim bugün yazacağım öykünün karakteri olabilirdi. Evet ya! Hemen eve geçip öykümü yazmak istiyordum. Marketten girip, alacaklarımı çarçabuk aldım. Vazgeçemediğim kahvaltım, kaşarlı tosttu.

Kasada ödemeyi yaptıktan sonra marketten çıktım. Koşar adımlarla eve geldim. Tost makinesi ısınmadan aldığım ekmeği içine yerleştirdim. Kaşarları dilimlerken aklımda pembe beyaz gül ve sarı karıncalar vardı. Bu minik karıncalar acaba tekrar gezintiye çıkmışlar mıydı? Dilimlediğim kaşarları ekmeğin arasına dizdim. Tüm gücümle makinenin kapağını ekmeğin üzerine bastırdım. Kafamda öykümün kurgusunu

tasarlıyordum. Cümleler zihnimden akıyor, içimden tekrar tekrar kendime bir filmi anlatır gibi anlatıyordum. Kaşarın eridiğini anlatan cızırtı ile irkildim. Tostun ağzımı yakmasına aldırış etmeden çabucak yedim. Öyküme bir an önce başlamak için odama çekildim.

Hep kullandığım A4 kağıdına ilk paragrafı yazıyordum ki, dışarıdan çocukların oyun oynarken bağırma sesleri beni rahatsız etti. Kalkıp pencereyi kapattım. Ama pek bir faydası olmadı. Aşağıdaki çocuklara yalvaran bir sesle: Çocuklar lütfen biraz sessiz oynar mısınız? Çocuklardan diğerlerine göre irice olanı: “Tamam abla, özür dileriz.” Dediğinde rahatlamıştım. Masanın başına geçtiğimde sesleri artık gelmiyordu. Kalemim artık öykümü büyütmeye başlamıştı. Adı, Gül ve Sarı Karıncalar. Okuyucularım da umarım severek okurlar.



LEYLA'NIN GİZEMLİ KALEMİ

Koşarak odasına giren Leyla, yeni aldığı kalemin heyecanını yaşıyordu. Parlak turuncu kalem, elinde adeta parlıyordu. Kırtasiyede kalemi ilk gördüğünde Leyla'yı parlak rengi çekmişti. Leyla; hayal kuran, heyecanlı ve neşeli bir çocuktur. Neşelendiğinde sanki saçları uçuyor gibi dalgalanırdı. Hayal kurmayı seven Leyla, yazacağı öykü kitabını düşünüyordu. Zihninde ne yazacağını tam bulmuşken, turuncu kalemi eline aldı ve bir anda küçülmeye başladı. Öyle çok korkmuştu ki, korkudan titrediği için kalem elinden yere düştü. Bir anda, yeniden eski haline geri döndü. Bu nasıl olabilirdi? Kalemi eline aldığı anda küçülüyor; bıraktığı zaman da büyüyordu. Bunu fark eden Leyla, yeniden kalemi eline aldı ve masasının ayağından zorlukla tırmanıp üzerine

çıktı. Masada duran kitap ve defter, kalemi görünce sevinçle bir çığlık attılar. Leyla olup biteni şaşkınlıkla izliyordu. Hem korkmuş hem de çok şaşırmıştı. Onlar birer eşyaydılar ama konuşabiliyorlardı. Tüm bu düşünceler içinde olan Leyla elindeki kaleme baktı.

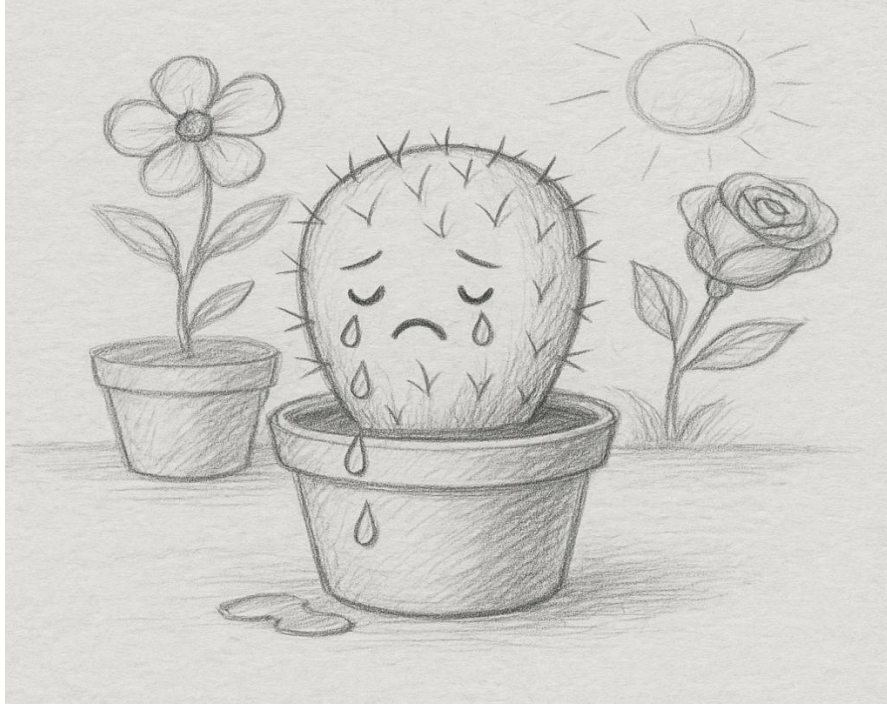
Turuncu kalem : ”Ayyy beni çok sıkıyorsun, canım yanıyor.” Dedi. Leyla’nın şaşkınlığı yerini meraka bıraktı.

Kitapla defter aynı anda kaleme bakarak:” Küçük kız bizim konuşmalarımızı duyuyor mu?” Dediler. Kalem de:” Galiba duyuyor ama daha önce böyle bir şey imkansızdı. Bu durum bana dokunduğu zaman değişti. Birden küçüldü ve bizim konuşmalarımızı duymaya başladı.” Diye bildiklerini anlattı. Şaşkınlığını üzerinden atan Leyla, kitap, defter ve kalem üçlüsüne yönelerek:” Sizlerden bana yardım etmenizi isteyeceğim.” Dedi. Meraklanan üçlü bakışlarını Leyla’ya yönelttiler. Leyla:” Yazacağım öykü kitabı için bana yardım edebilirsiniz.” Diyerek gülümsedi. Leyla daha bunları söylerken, pamuk şekerini andıran bulutların üzerinde, beyaz roketiyle kendini gökyüzünde buldu. Elbette yanında kalem, kitap ve defter de vardı. Üç arkadaşı roketin üzerinde Leyla’ya bakarak şarkılar söylüyorlardı.

Kalem: Hikayeni yazmaya başlayabilirsin. Uzaya gidiyoruz! Etrafına bak. Hikayeni yazmak için durabileceğin değişik gezegenlerin olduğu koca bir uzay var. Sen söyleyeceksin, ben deftere yazacağım. Kitap da sana bilmediğin yerler hakkında bilgi verecek diyerek göz kırptı.” Beyaz roket, yüksek dağların olduğu kırmızı bir gezegende durdu. Leyla’nın kitaptan faydalanabileceği aklına geldi. Bu gezegen hakkında bilgi aldı. Orada başka canlıların olabileceği ihtimalini düşündü. Öyküsünde bu gezegen üzerinde yaşayan canlıların maceralarını anlatmaya karar verdi. Kalem zaten Leyla’nın ne yazacağını biliyordu. Defterin üzerinde sözcükler sıralanmaya başlamıştı. Sayfalar dolusu kırmızı gezegende geçen bir macera hikayesini hep birlikte yazdılar. Öykü bitmişti.



Leyla kafasını masanın üzerinden kaldırdı. Odasındaydı. Öyküsünü yazdığı defter elinin altında, kalem de defterin yanındaydı. Kitap ise “KIRMIZI GEZEĞEN” i anlatan sayfada açık kalmıştı. Şöyle kendisine baktı. Her şey, turuncu kaleme dokunmadan önce olduğu gibiydi. Tek farkla, öykü kitabını yazıp tamamlamıştı.



MINİK KAKTÜS

Güneş doğarken minik kaktüs de uyandı. Deposundan suyunu içerek güne sağlıklı başladı. Mutlu olmaması için bir nedeni yoktu. Suyunu sahibesi düzenli veriyor, yeterince güneş ışığı alıyordu. Lakin yine de minik kaktüsün bir derdi vardı. O diğer çiçeklere çok imreniyordu. Rengarenk menekşeler, kırmızı güller...Hepsi çok güzellerdi ama kendisi dikenli bir bitkiydi. Kaktüs, onlara göre göz alıcı olmayan sıradan yeşil bir rengi vardı. Aslında yeşil de güzel bir renkti. Ama yine de diğer çiçeklerin renkleri minik kaktüse daha güzel geliyordu. O böyle düşüncelere dalmışken, odaya rehberlik öğretmeni girdi. Aklında çiçeklerin bakımını yapmak vardı. Çiçeklerinin bulunduğu tarafa yöneldi. Menekşeleri ve

gülleri suladı, yapraklarını sevgiyle okşadı. Minik kaktüsün önünde bir an duraksadı ve toprağının nemini eliyle kontrol etti. Kaktüsün çok fazla suya ihtiyacı olmadığı için onu o gün sulamadı. Sulamadığı gibi onu, okşamadı da. Okşayamazdı zaten. Çünkü dikenleri buna müsaade etmezdi. Kaktüs de içinden “Ahh ah keşke bende diğer çiçekler gibi güzel, rengarenk ve dikensiz olsam...Depomda suyu biriktirmesem de, her gün suya ihtiyacım olsa. Rehberlik öğretmeni de beni her gün sulayıp, okşasa...Tam bu düşüncelerini, içinde bulunduğu saksısıyla paylaşacakken, kapı tıkladı. Gelen öğrencilerdi. Ayşe öğretmenden bir form getirdiler. Rehberlik öğretmenin işi uzun süreceği için Sema, Arda ve Sevgi’yi biraz bekletecekti. O sırada öğrencilerin biri minik kaktüse baktı. Minik Kaktüsün içini heyecan kapladı. İçinden, “Ayy sonunda beni de seven birini buldum, yaşasın!” demişti. Aslında Sevgi, kaktüse değil, arkasındaki gül ve menekşeye bakmıştı. Odaya gelen çocuklar kaktüse ilgi göstermeyince kendini tutamayan Minik Kaktüs ağlamaya başladı.

Çocuklardan Arda: Bu kaktüsün gövdesinde su damlacıkları var. Sanki gözyaşı gibi tıp tıp damlıyor.

Sevgi, umursamaz bir ifadeyle: Amann Arda. Kendin gibi sulu göz mü sandın kaktüsü diyerek dudaklarını büzüştürdü.

Arda, Sevgi'nin düşüncesini biraz utanarak kabullenmişti. Çocuklar, rehberlik öğretmenin doldurduğu formu alarak hızlıca odadan çıkmışlardı.

Minik Kaktüsün içini keder kaplamıştı. Kendine yuva olan saksıyla sorununu paylaşmak istedi.

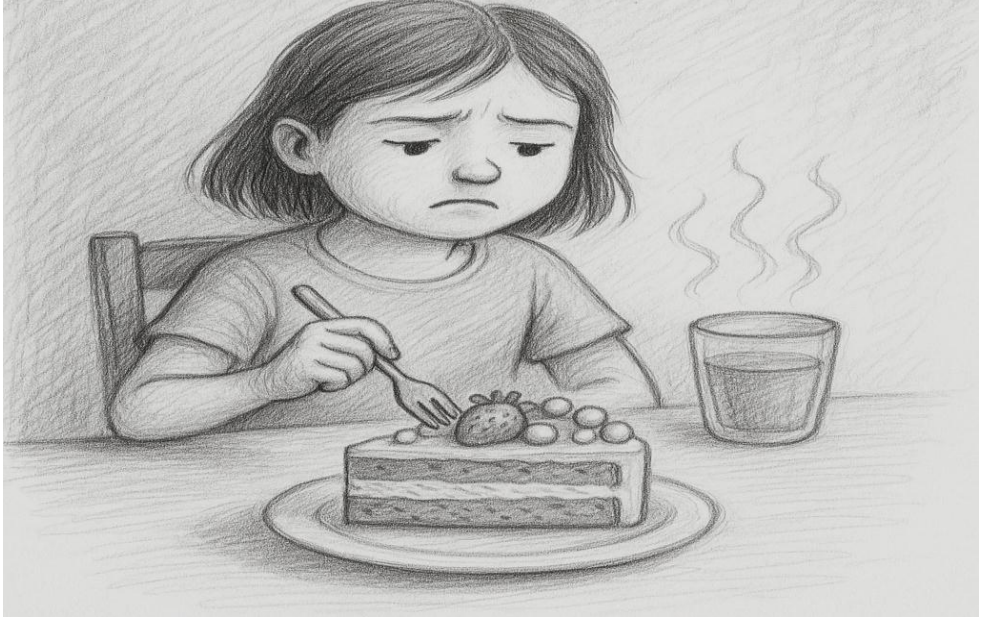
” Bana kucak açan güzel yürekli saksı, sence beni neden kimse sevmiyor? Oysa diğer çiçekleri sevip, okşuyorlar.” Saksı hafif gülümseyerek ”Kimsenin seni sevmediğini de nereden çıkardın? Ben seni çok seviyorum ve gördüğün gibi tüm bedenimle seni sarıp sarmalıyorum. Sen benim bu hayattaki en sevdiğim arkadaşımsın. Hem sen hiç canımı acıtmıyorsun. Ben sana dokunmasam da toprağını kucaklıyorum.” Diyerek Minik Kaktüsü teselli etti.

Bunları duyan Minik Kaktüs: ” Gerçekten mi” dedi. Saksı onun mutlu olduğunu görünce yüreği sevgi dolarak: “Eveeett...Tabi ki de. Sana bir sır vereyim mi?” Minik Kaktüs merakla saksının ne diyeceğine kulak kabarttı. “Bence sen diğer bitkilerden daha çok öğretmene fayda sağlıyorsun. Şimdi hatırlayamadım ama bir yerlerde okumuştum. Sen onun masasında bulunarak bilgisayar ekranından çıkan radyasyonu etkisiz hale getiriyorsun. Yani rehberlik öğretmenin sağlığına katkı oluyor. Diğer çiçekler ise, sadece

güzellikleriyle burada bulunuyorlar. Saksı ve Minik Kaktüs uzun uzun sohbet ederlerken ak am olmuş ve herkes evine gitmişti. Oda da Minik Kaktüs, saksı, menek e ve g l kalmıştı. Tam uyumak üzereydiler ki; “miyavvv” diye bir kedi sesi duydular. Bu ses Minik Kaktüs’  çok korkutmu  “ Kesin kedi önce bana zarar verecek.” Diye içinden geçirmişti. Menek e ve g l ise “Biz hiç kimseden korkmuyoruz. Çünkü biz çok g zeliz, kedi bize kıyamaz.” Diye sevinçle kıkırdadılar. Oda da gizlenen kedinin amacı, yavrusuna çiçekleri tanıtmakmı . Küçük yavrunun çiçekleri tanıyabilmesi için, her  i e in dalını, yaprağını koparmaya karar vermiş. Anne kedi, menek enin ve g l n çiçeklerini ve dallarını koparıvermi . Menek e ve g l canları acıdı ı için  ı lık atmı lar. Olup biteni  a kınlıkla izliyormu  Minik Kaktüs. Canının yanaca ını düşünerek, gözlerini sıkıca kapatmış. Anne kedi patisiyle kaktüse dokununca, kaktüsün dikenleri patisine batmı . Canı yanan anne kedi, hemencecik kakt sten uzakla mı . Minik Kaktüs, koparılmaktan dikenleri sayesinde kurtulduğu için derin bir oh çekmiş. Diğer  i eklerin durumlarına da    lm  .

Saksı: Bak gördün mü? Onlar kendilerine bir şey olmaz zannediyorlardı. Kibirleri tehlikeyi görmelerini engelledi. Kibirli olmanın cezasını böylece onlar çektiler. Evet güzel

çiçekler. Ama senin gibi kendilerini koruyacak dikenlere sahip değiller. Sahip olduğumuz güzellikler kimi zaman fark etmediğimiz özelliğimizde gizlidir.



YENEMEYEN PASTA

Pasta reyonunda gördüğüm en güzel çilekli pastayı yemek için sabırsızlanıyordum. Çilekler jöleyle buluşmuş, minik beyaz top şekerler patlamaya hazır mısır duruşlarıyla bana bakıyorlardı. Karton kutunun kapağına bir miktar krema değmişti. Parmağımla kremayı alıp ağzıma götürecekken vazgeçtim. Pastadan koca bir dilim kesip tabağa koydum. Sandalyeye oturdum ve çatalı tam pastaya yönelttiğim sırada annemin seslenişini duydum.

-Kızımın yanına gelir misin? Diye çağırılmaz mı? Sessiz bir ufff çekerek çatalı bıraktım. Hemen yanına gidip, kızgınlığımı gizlemeye çalışarak: Ne oldu anne? Dedim. Annem bu arada evin tek kızıymış. Laf aramızda ailesi onu nazlı, biraz da şımartarak yetiştirmiş. Hemen annemin yanına

gitmemiş olsaydım, bana bile alınganlık göstereceğinden emindim. Dudaklarını küçük bir çocuk gibi büzerek: Kızım, omuzlarım çok ağrıyor, hasta oluyorum galiba. Bana biraz masaj yapabilir misin? Elbette masaj yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Olur anne, yaparım. Dedim.” Dün yaptığım temizlikten olsa gerek. Omuzlarım çok ağrıyor kızım.” Diyerek annem konuşmasını sürdürdü. Masaj yapma işi canımı çok sıkılmıştı. Oysa içeride hafif ekşi, yumuşacık kremasıyla pastam beni bekliyordu. Bir süre anneme masaj yapar sonra bir mazeret bulurum diye düşündüm. Parmaklarım annemin omuzunda, lakin aklım içerdeki pastada olunca istemsizce masaj yapmayı bırakıyordum. Annemin: Kızım biraz yukarılara doğru lütfen. Ohhh iyi geliyor. Sözleriyle yeniden masaja devam ediyordum. Sonunda dayanamayıp: Anne bu kadar yetmez mi? Dedim. Annem: Yeter kızım yeter, sağol, teşekkür ederim. “Rica ederim anne” diyerek hemen hayalini kurduğum pastaya koştum. Sandalyeye oturdum. Çatalla koca bir lokmayı ağzıma koyacaktım ki...Yine bir seslenmeyle irkildim. Bu ses babamındı. “Kızım, Hilaaalll! Gel kızım, koş.” Diye yardım istercesine bağıırıyordu. Elimdeki çatalı tabağa bırakıp telaşla babamın yanına gittim. Babam geldiğimi görünce yerde duran tahta parçasını

göstererek: “Hay Allah! Çivileri almayı unutmuşum. Çekmece kenarından ayrılmış kızım. İnsanlar işlerini artık doğru düzgün yapmıyorlar. Ha bi de ustayım diye övünüyorlar. Rezalet canım! Hadi sen bana giyinme odasındaki alet kutusundan küçük çivileri getiriver.” Dedi. “Hemen getiriyorum babacığım” dedikten sonra alet çantasında çivileri aramaya başladım. Pasta düştü aklıma. Üzerindeki çileklerden keşke birini yiyebilseydim. O beyaz minik top şekerlerin tadı nasıldı acaba? Ben pastayı yeme hayallerine kapılırken babam: “Kızımmmm getirecek misin?” Dedi. Hemen çivileri kapıp, babamın eline tutuşturdum. “Teşekkürler kızım” diyen babama cevap vermeden mutfağa gittim ve pastadan koca bir lokmayı mideme gönderdim. Pastayı yiyebilmenin keyfiyle arkama yaslandım. Aman Allahımmmm...O da ne? Midem gurultular çıkararak adeta haykırıyordu. “Bir lokma daha al, bir lokma daha al...” Midemin coşkulu sesini dinleyerek pastayı yemeye başladım. Ama pasta beklediğimden daha şekerliydi. Kreması da fazla yağlı gibiydi. Top şekerlerin ağzımda erimediğini dişlerime takılınca fark ettim.



TABLODAKİ ELBİSE

Yağmurlu bir günde atölyedeki işlerini bitiren Terzi Zerrin, herkesin hayran olacağı bir elbiseyi o gün dikmeye karar verdi. Çok çeşitli modeller zihninden geçiyordu. Önce kabarık etekleri olan bir model gözünde canlandı. Sonrasında beli büzgülü uçuşan dantelli bir elbise. Ama hiçbiri onu heyecanlandırmadı. Bir anda duvarda asılı duran tablo gözüne çarptı. Bu resim, sanırım saraylı bir kadının resmiydi. Saçlarını topuz yapmıştı kadın. Kırmızı ve beyaz tonlarında oldukça şık bir elbise giymişti. Omuzları açıkta bırakan elbisenin eteği yerlere kadar inmişti. Terzi Zerrin'in gözleri ışıldamıştı. Bu tablodaki kadının elbisesi ona ilham olmuştu. Hevesle işe koyulmaya başladı. Hemen kağıt kalemine sarılıp, çizimler yapmaya başladı. Defalarca tablodaki elbiseye benzeyen çizimler yaptı ama çizimler istediği gibi olmuyordu.

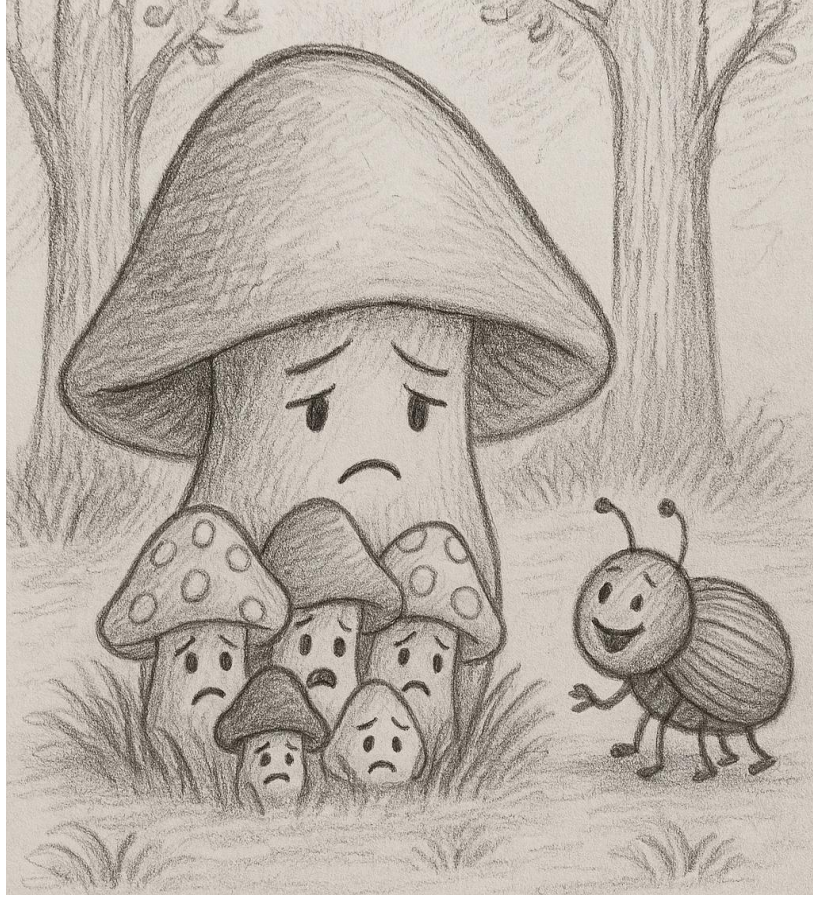
Yorulmuştı. Kafasını sandalyeye dayayıp, tabloyu dikkatlice incelemeye başladı. Birden tablodaki detayı fark etti. Elbisenin kumaşı kabartma çiçeklerden oluşuyordu. Hemen kumaş rafına giderek kabartma kumaşları tezgahın üzerine açtı. Çizdiği her bir modelin yanına kumaşları koyuyor nasıl olabileceğini düşünüyordu. Karar verememişti. Çizdiği birkaç modeli seçti. Tablodaki elbisenin renklerine yakın kumaşlar tezgahta, ama yine kararsızdı.

Atölyenin kapısı zırrrzırrr diye ısrarla çalıyordu. Kim bu ısrarcı diye içinden geçirdi. Kapıyı açtığında arkadaşı Billur onu iterek içeri girdi. Yağmura kötü yakalandım diye söyleniyordu Billur. Zerrin onu hem dinliyor hem izliyordu. Gel buraya diyerek onun üzerine kumaşları sardı. Eeveettt diye gülümsedi Terzi Zerrin. Şimdi oldu. Neler olduğunu anlamayan Billur şaşkındı.

Zerrin:

“Billurcuğum sana başından olayı anlatayım. Ben muhteşem bir elbise dikmeye karar verdim. En güzel modelleri çizdim. En kaliteli kumaşları çıkardım. Ama bir türlü istediğim gibi olmuyordu.” Parmağıyla duvardaki tabloyu işaret ederek, “resimdeki kadının elbisesi gibi çok güzel olsun istemiştım. Olmadı. Nedenini şimdi anlıyorum.

Çünkü o elbise, saraylı kadının elbisesi. Başkasında bu kadar güzel duramaz.” Dedi. Şimdi o muhteşem elbiseyi sana dikeceğim. Eminim çokkk güzel olacak diyerek kumaşlara tekrar yöneldi. Billur’u da bu fikrin heyecanı sarmıştı. Islandığını unutmuştu.



KENDİNİ BEĞENMEYEN MANTAR

Ormanın derinliklerinde Şirin adında bir mantar yaşarmış. Şirin'in göz alıcı olmayan bir rengi vardı. Bu durumdan dolayı, kendi rengini beğenmez öbür renkli mantarlara bakarak haline üzülür ve kendini çirkin hissederdi. Kendi rengini soru eden Şirin, kimseyle arkadaşlık etmez hep yalnız kalırdı. Şirin'in üzüntüsünün asıl nedeni, diğer mantarların onunla alay etmesiymiş. Diğer mantarlar mavi, yeşil, sarı, kırmızı renklerinde olduğundan çok dikkat çekiciydiler. Oysa Şirin, toprağın üzerinde görünmeyecek kadar renksizdi. Günlerden bir gün ormana sadece renkli

mantarları yemeyi seven bir böcek gelmişti. Gördüğü rengarenk mantarlar karşısında neşeyle şarkılar söylüyor, dans ediyordu. Böceğin sesini duyan renkli mantarlar, korkudan ağlamaya başlamışlardı. Arkadaşlarının ağlamalarını duyan Şirin onların haline üzüldü. Kahverengi kocaman şapkasıyla renkli arkadaşlarını gizlemeyi başardı. Gözlerini kocaman açarak renkli mantarları arayan böcek, onları bir türlü bulamadı. Renkli mantarları bulamayan böcek, ormanı terk etti. Şirin'in şapkasının altında gizlenen renkli mantarlar ona teşekkür ettiler. Onları böcekten koruyan Şirin'le dost oldular. Şirin de, kendi renginden bir daha utanmadı. Hep birlikte büyük ormanda mutlu bir yaşam sürdüler.

ANANEMİN BAHÇESİ

Bahçeli küçük evinde ananem tek başına yaşıyordu. Mis kokulu çiçekleri olan bahçesine özenle bakıyordu. Her gün çiçeklerini bıkıp usanmadan sulardı. Sabahları papatyalarını okşar, akşamları zambaklarıyla konuşurdu. Çiçekleri onun arkadaşı olmuştu.

Bir hafta sonu ananeme gitmiştik. Onların sohbetlerini dinlemek bana keyif verirdi. Ancak ananemin anneme söyledikleri beni üzmüştü. “Kızım artık gocadım, çiçeklerimi sulamakta zorlanıyorum. Dizlerimin ağrıları bir hayli arttı. Yürürken daha fazla ağrıyor. Çiçeklerim susuzluktan kurursa ben ne yaparım?” Duyduklarımın üzüntüsüyle babamın yanına gittim. Ananemin sorununu ona anlattım. Babam şöyle bir yüzüme baktı ve hadi kalk hırdavatçıya gidelim dedi. Babamın bir çözüm bulduğunu anlayarak onu takip ettim. Hırdavat dükkanında bahçeye gerekli olan araç gereçleri aldık.

Eve geldiğimizde, salonda annemle ananem çay içiyorlardı. Babam bana sadece yapacaklarımı söylüyor ben de hemen yerine getiriyordum. Önce bahçedeki çiçekleri sarmış olan yabani otları temizledik. Sararmış dalları, yaprakları kestik. Çiçeklerin etrafını, aldığımız kazma ile küçük kanallar açtık. Babamla tüm bunları çabucak yapmıştık. “Sen şu siyah

sulama borusunu bana uzatıver kızım.” Dedi. Babam, siyah boruları çiçeklerin arasına düzenli bir şekilde yerleştirdi. Sonra da boruların en başına bir musluk baēladı. Ayaēa kalkan babam “Hadi ananene çağır bakalım.” Sevinēle ananemin yanına koştum. “Ananeee hadi bahēeye gel.” Ne olduēunu anlamayan ananem şaşkınlıkla beni takip etti. Musluēun başında duran babam, eliyle gel işareti yaptı. Musluēu açınca bahēedeki çiçeklerin sulandığını gören ananem sevinēten babama sarıldı. Çiçeklerim artık hiç solmayacak! Diye sevinēle haykırdı. Babam bana bakıp, fikrin mimarına da sarılalım dediēinde ananem şefkatle gülümseyip bana sarıldı. Ananemin mutluluēunu yüreēimde hissettim.

SIRADAN BİR GÜN

O gün çocukların top oynarken, gooolll diye bağırışlarına uyandı. Her zaman ilk uyandığı zamandaki açlık hissi onu mutfağa yöneltiyordu. Çayını demledi. Ekmeğine çikolatasını sürmeden önce radyoda daima dinlediği kanalı açtı. Sevdiği müziklerin eşliğinde kahvaltısını hazırladı. Kahvaltısı oldukça iştah açıcıydı ancak, tek başına kahvaltı yapmayı sevmiyordu. O yüzden üst komşusunu aradı. Kahvaltı sonrası kısa vedadan sonra, evden ayrıldı komşusu. Odasına girdi. Baharın serinliğini hissettiği için pencereleri kapattı. Çalışma masasındaki öykü kitabını açıp, okumaya başladı. Epey bir zaman geçmişti. Güneş odasında kısa gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Kitap ayracını kaldığı sayfanın arasına koydu. Hazırlanıp dışarı çıktı. Ayakları evin yakınındaki park da duruverdi. Kum havuzunda oynayan çocukların neşesine onları izleyerek ortak oldu. Ağaçların yaprak seslerini dinleyerek bir süre yürüdü. Dalgınlıkla yürürken bir adamla çarpıştı. Özür dilemek istedi ama adam çoktan uzaklaşmıştı. Yerde simit kırıntılarını yiyen serçeleri izledi. Küçük çay bahçesinde biraz oturdu. Spor aletlerine göz ucuyla baktı. Kulaklığını takarak evin yolunu tuttu.

YIL 2124

Benim adım Elif. Ablamla ben oldukça meraklı çocuklardık. Bir gün ablamla oyun oynarken evimizin bodrumundan sesler duyduk. Evimizde annemle babama ait bir labaratuvar vardı. Evet yanlış okumadınız ya da ben yanlış yazmadım. Bodrumumuzda bir labaratuvar var. Neden diye soracak olursanız, annemle babam bilim insanı. Bazen orada tuhaf şeyler yapıyorlar. Ama bize göstermemekte kararlılar. İsterseniz konumuza dönelim. Ablamla seslerin geldiği bodruma girmeye karar verdik. Aşağıya indiğimizde daha önce hiç görmediğimiz, üzerinde bir çok düğmesi olan bir makine gördük. Anlamıştık ki, bu yeni bir icattı. Dedim ya, meraklı çocuklarız. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. İcadın önüne arkasına baktık. Üzerindeki renkli düğmeler ablamın gözüne ilişince onları sağa sola çevirdi. Makineden gelen sesler, onu çalıştırdığımıza işaretti. Aniden bodrumu parlak bir ışık kapladı. Işığın şiddetiyle hiç bir şey görünmüyordu. Ablam elimden tutmuştu. Işığın şiddeti birkaç saniye sonra kaybolmaya başlamıştı. Makinenin sesi de artık duyulmuyordu. Işıklı düğmelerin yanındaki ekranda yüz yıllık yolculuğunuz tamamlandı yazıyordu. Ablama baktım hala onbir yaşında görünüyordu. Makineye vuran yansımama

baktığımda, ben de aynı idim. Şaşkınlıkla etrafı inceliyordum. Etrafta şeffaf balonların içinde insanlar vardı. Balonlara gömülü telefon benzeri araçları görünce merakımız iyice arttı. Ancak nefes almak bu yerde oldukça zordu. Hava kirliliği gözle bile görülüyordu. Balonlarla çevrili olmayanlar sadece robotlardı. Etraftaki insanlara nerede bulunduğumuzu soruyor ancak hiç kimse cevap vermiyordu. Telaşla herkes bir yöne doğru ilerliyordu. Nihayet robotlardan birisi soruma yanıt verdi. 999999 adlı bölge burası. Her bölgeye bir numara verilir dedi. Daha başka sorular soramadan robot kalabalığa doğru ilerledi. Kalabalık başkan! Başkan! Diye bağırıyordu. Yanımızdan hızlıca ve daha büyük bir balon geçti. Galiba başkan o idi. Az ileride sıra sıra dizili duran balonlardan birine ablamla bindik. Etrafı gezmeye başladık. Balonlar hızlı gidebiliyordu. Cam binaların içinde hayvanlar gördük. Ancak cam binalara herkes uzaktan bakıyordu. Balonun içindeki havanın azaldığını hissettim. Ablama, makinemizin bulunduğu tarafa gidelim dedim. Abla başıyla beni onayladı. Makinemiz oracıkta duruyordu. Ablam meraklı olduğu kadar zekiydi. Hangi düğmelere bastığını anımsıyordu. Birkaç denemeden sonra makine çalıştı. Aynı parlak ışık bir anda oluştu. Bir süre sonra ışığın şiddeti azaldı. Biz yine evimizin bodrumunda

gelmiştik. Derin bir ohh çekerek ablama bakıp gülümsedim. Bu ablamla benim küçük sırrımız olmuştu. Ancak bize de unutulmaz bir ders oldu. Bir daha izinsiz bir şey yapmamaya karar verdik.

EKİNLERİM ÇÜRÜDÜ

Bilinmeyen bir köyde Ahmet adında bir köylü yaşarmış. Ahmet'in çok yakın arkadaşı hem de komşusu olan Mehmet yaşarmış. Ahmet çok sabırlı, cömert ve saygılıymış. Ama komşusu Mehmet sabırsız, cimri ve saygısız biriymiş. Bir gün Ahmet, komşusu Mehmet'in kapısını çalmış. Mehmet hemen kapıyı pijamalı bir şekilde açmış: -Hayırdır Ahmet, ne istiyorsun? Diye kaba bir tavırla konuşmuş.

-Komşum, elimde iki kilo buğday tohumu var. Ben de düşündüm ki, bu tohumların yarısını sana vereyim de, tarlalarımıza ekeriz. Demiş Ahmet. Bu öneri karşısında sevinen Mehmet: Ooo iyi düşünmüşsün diye yanıt vermiş. Pijamalarıyla dışarı çıkmaya kalkan Mehmet'i gören Ahmet: Bekle komşum, çok sabırsızsın. Pijamalarını çıkarmayacak mısın?

-Doğru dedin komşum, hemen çıkarmaya gidiyorum. Sen tarlada beni beklersin.

-Tamam komşu, tarlada seni bekliyorum. Demiş Ahmet.

Ahmet tarlasına gitmiş ve Mehmet'i beklemeye başlamış. Beklemiş beklemiş ama Mehmet gelmemiş. Onu çok merak ettiği için, eve bakmaya gitmiş. Tam evin önüne geldiği sırada kapıda Mehmet belirmiş ve saygısızlığını konuşturmuş.

Ahmet'in tarlaya gidip geldiğinden habersiz olan Mehmet ona bağırarak: Ulan sen hala burada mısın? Yürü düş önüme! Ohooo benim senle işim var desene...Mehmet'in çıkışmasına anlam veremeyen Ahmet, kendini savunmaya geçti: Dur komşum dur! Sen beni yanlış anladın. Ben tarlaya gidip, epey bir süre seni bekledim. Senin gelmediğini görünce meraklandım. Koşarak buraya geldim. Ellerini inanmaz bir tavırla sallayan ve alaycı bir ifadeyle dudak büken Mehmet: Alla allaah sen beni delirtecek misin? Burda mısın? Burdasın! Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ahmet, Mehmet'in bu sözlerine çok kırılmış. Ama ona karşılık vermeyi aklından geçirmemiş. Aynı anda tarlalarına giderek buğdaylarını ekmişler, sulamışlar. Mehmet, buğdayları bir an önce olsun diye haddinden fazla sulamış. Bunu gören Ahmet, Mehmet'i uyarmak istemiş. Bunu gören Ahmet: Komşum ne yapıyorsun? Ekinlerini çok su verersen çürürler.

-Offfyaa! Öyle bir şey yok Ahmet. Ben çok sulayınca bu ekinler daha hızlı büyüyecek.

-Olur mu komşum. Çok su verersen çürürler.

-Pehhh!

O günün akşamı olup biteni karısına anlatmış Ahmet. Hanım, Mehmet sanıyor ki ekinlerine çok su verince ekinleri

abucak büyüyecek. Oysa onları o kadar çok suladı ki, ekinleri  r yecek.

-Ee tamam da, biz ne yapabiliriz?

-Bir kap yemek götüreyim de, onu bir kez daha ikaz edeyim. Ahmet, Mehmet'in kapısını çalmış. Mehmet kapıyı açıp Ahmet'i görünce  fkelenmiş.

-Ne oldu? Diye terslemiş Mehmet.

- Sana bir kap yemek getirdim komşum. Tekrardan da söylemek isterim, ekinlere çok fazla su veriyorsun, yazık olacak.

-İstemez! Diyerek hızla kapıyı kapatmış. Aradan günler geçmiş. Ahmet'in ekinleri filizlenip boy vermişler. Mehmet'in tarlasında tek bir filiz olmamış. Bunu gören Mehmet endişelenmeye başlamış. Acaba Ahmet doğru söylemiş olabilir mi diye düşünüyormuş. Aradan geçen zaman içinde Ahmet'in sarı sarı başakları olmuş . Mehmet'in tarlasında ise topraktan başka bir şey yokmuş. Hatasını gören Mehmet, komşusunun evine giderek ondan özür dilemiş.

-Sen haklısın. Sabırsız davranıp, ekinlerimi çok sulayarak onların çabuk büyüyeceğini düşünmüştüm. Yeterince su vererek sabırla onların büyümesi gerektiğini anlamış oldum.

YAZ GÜNÜ RÜYASI

Sıcak bir yaz günü en çok istediğim şey biraz serinlemektir. Odamdan mutfağa giderken soğuk bir içecek hayal ediyordum. Buzdolabının kapağını açtığımda serin hava yüzüme çarptı. Gözlerimi kapatıp, acaba küçücük olsam nasıl olur? Diye düşündüm. Serin hava hissi yüzümde kaybolmadan bir bardak meyve suyu alıp odama geçtim. Havanın sıcaklığını yine yüzümde hissederken uykuya dalmışım. Uyandığımda bir tuhaflık olduğunu sezdim. Yatağımın içinde etrafıma bakındım. Her şey sanki uzaktaydı. Odada ki eşyalar uzakta ve kocamandı. Yataktan inmeye çalıştığımda yere yuvarlandım. Küçücük olduğumu fark edince bir çığlık attım. Meğerse odamla mutfağın arası ne kadar uzakmış. Daha dün yürüdüğüm bu koridorda giderken taklalar atıyor, koşuyordum. Şaşkınlığım geçince bu halimin tadını çıkarmak için seramiklerin üzerinde dans edip, kayıyordum. Küçülmekle kalmamış farklı güçlerimde oluşmuştu. Bunu masanın ayağına tırmanınca öğrenmiştim. Masanın üzerinden mutfak tezgahına zıpladım. Tezgahtan aldığım çatalla epey uğraştıktan sonra buzdolabının kapısını açmayı başarmıştım. İçeri giriverdim. Süt ve yumurtaların olduğu rafa doğru tırmandım. Kapı birden üzerime kapandı. Şimdi ne yapacağım

diye düşünürken, buzdolabının kapağını açan bir el süt şişesini alıp kapıyı kapatıverdi. Görünmemek için yumurtaların arkasına saklanmışım. Işığı açmak için düğmenin olduğu tarafa tırmandım. Epey bir uğraşmadan sonra içerisi aydınlanmıştı. Aşağıda duran kasede bir grup çilekle karşılaştım. Çilekler bana gülümseyerek, “sebze rafında eğlence var. Hadi sen de gel.” Diye hep bir ağızdan beni davet ettiler. Sebze rafından şarkılar duyuluyordu. Ananas, mango, elma şarkılar söylerken; üzümle, böğürtlen de halay çekiyorlardı. Sebze rafının önünde meyvelerin şarkılarına eşlik ederken aniden buzdolabının kapısı açılıverdi. Pat diye kapıyı açan ablamın arkasına düşüverdim. Düşmemle eski formuma yeniden dönmüştüm. Ablam beni görünce “Ceylin ne ara geldin mutfığa? Hiç görmedim” Dedi. “Şeyy ben balkonda...” Tamam tamam Ceylin. Hadi hazırlan da, dondurmaya yemeye gidiyoruz.

Dondurmacıda çilekli, böğürtlenli dondurmamı yerken bugün olanları düşünüyordum.



MARKET ÇALIŞANI

Çalıştığım marketin raflarına yeni gelen bakliyat ürünlerini yerleştiriyordum. Tozlu rafları silerken, elimdeki pirinç paketi yere düşüp patladı. Her yere pirinç taneleri dağılmıştı. Depo sorumlusu olan arkadaşta dökülen pirinçleri toplamama yardım etti. Kasanın olduğu yerden müşterilerden biri seslendi. Koşarak müşteriye yardıma gittim. Müşteriyi gönderdikten sonra, tekrar rafları düzenlemeye koyuldum. Bu iş uzun zaman almıştı. Ürünlerin etiketlerini değiştirme işine başlamadan öğlen molası olmuştu. Markete yakın bir parka gidip, evden getirdiğim yemeği çabucak yedim. Boş kapları kenara koyup, biraz kuş seslerini dinledim. Akşam evde olmayı hayal ettim. Akşam haberlerini izlerken ayaklarımı uzatmış, çayımı yudumluyorum. Birden saati hatırlayıp, olduğum yerden hızlıca kalktım. Yapılacak daha çok iş vardı. Etiketleri değiştirmeliyim diye mırıldanarak marketin yolunu tuttum.

AZMİN GÜCÜ

Yumuşacık bir esinti kendini hissettiriyordu. Bu güzel havada yürüyüşe çıkmıştım. Yürüyüş planımın asıl nedeni diğer kızlar gibi olmayışımdı. Diğer kızlar zayıflardı. Üstelik ne giyse onlara yakışıyordu. Ben ise, kilolarımı gizlemek için bol giysileri tercih ediyordum. Benimle alay eden, alay etmese bile bunu bakışıyla hissettiren iş arkadaşlarımdan bıkmıştım. Evet. Bıkkınlık ve kendime beğenmeme duygusu beni yürüyüş yapmaya, bu kilolardan kurtulmaya itmişti. Kimi zaman onlar gibi olduğumu hayal ederdim. Zayıf ve ince. İstediğim kıyafetleri giymiş, başım dik sokaklarda yürürken. Hayallerimi bile darmadağın ederdi alaycı kız. Tombiş! Yine başka alemdesin diye kahkaha atardı. Bense hafif bir tebessümle geçiştirmeye çalışırdım, tombiş lafını. Duymak istemezdim. Hatta kimi zaman, müzik dinliyormuş gibi kulaklık takardım. Bu olaylar benim kararlar almama neden oldu.

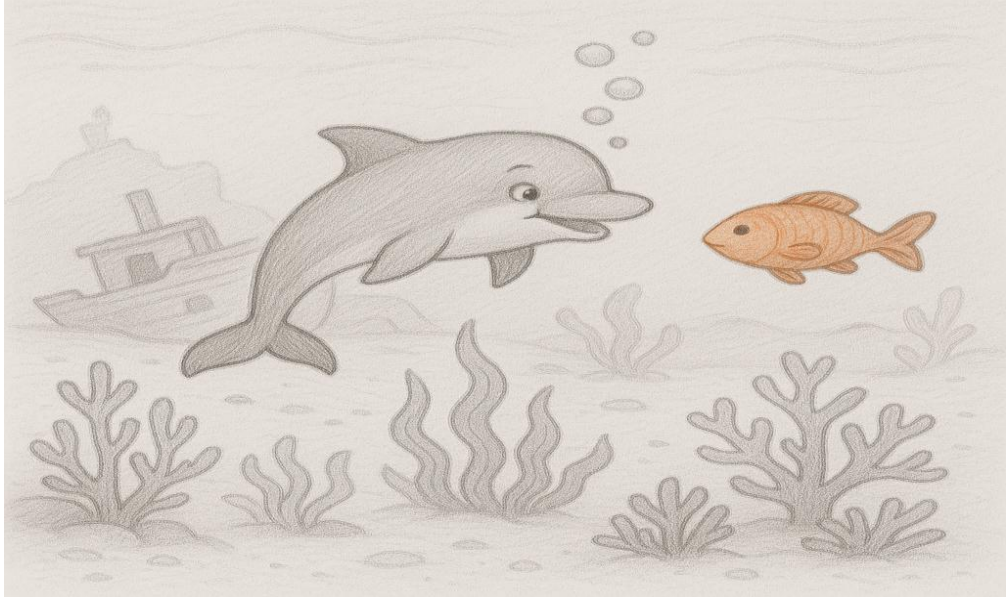
Yürüyüşüm bitmiş, kendime soğuk bir içecek almıştım. Eve gitmek için otobüs durağındaydım. Alaycı kız da, durağa doğru geliyordu. Onun laflarını işitmek için kapüşonumla yüzümü kapattım. İçimden otobüsün bir an önce gelmesi için dua ediyordum. Orda bulunan bir görevli otobüsün

arızalandığını, geç geleceğini duyurdu. Kapüşonumu açmadan hızla yürümeye başladım. Eve geldiğimde biraz rahatlamıştım. Onca yolu yürüdüğüm için yorgunluktan uyuya kaldım. Uyandığımda gece yarısı olmuştu. Işığı açmadan doğruca buzdolabına gittim. Dondurma kabını alıp, tüm dondurmayı bitirdim. Ertesi gün, iş yerindeki masamda yapılacak işlerime yoğunlaşmıştım. Alaycı kız: Dün otobüs durağındaydın. Görmüş beni, kahretsin... Alaycı kız konuşmasına devam etti. Kocaman, şişman halinle duraktaydın diyerek kahkahalar attı. Daha fazla dayanamayıp odayı terk ettim. Bunu bende kendimden beklemiyordum. Her seferinde üzülmemiş gibi yapardım. Ama artık yürürken bile ağlıyordum.

Eve geldiğimde aynadaki benle konuşuyor, daha çok hırslanıyordum. Kendime orada söz verdim. Başaracaktım. Daha önce diyetisyenimin verdiği listedeki plan aklıma geldi. Hemen o plana uygun yiyecekler hazırladım. Eve yakın spor salonuna üye oldum. Düzenli spor salonuna gidiyor, diyet listemi de uygun besleniyordum. Aradan haftalar geçti. Aynadaki ben, artık gülümsüyordu.

Alaycı kız masama doğru geldi. Heyyy bu ne güzellik. Öğlen arası birlikte kahve içelimmi? Önümdeki evraklardan başımı kaldırmadan:

-Bugün müsait değilim. Dedim. Benim dış görünüşümle alay eden biri ile arkadaşlık edemem. O bunu bilmiyor, ben ise ondan öğrenmiştim.



MERAKLI KÜÇÜK YUNUS

Meraklı küçük yunus okyanustaki yaşamı öğrenmek için bir yolculuğa çıktı. Yaşadığı yer batık geminin kuytu bir köşesiydi. Buradaki kumların rengi solgun, denizin rengi bulanıktı. Batık gemideki evinde olmaktan çok sıkılan Küçük Yunus, annesine okyanusu keşfetme fikrini söyledi. Annesi Küçük Yunus için endişe etse de, kararlı olduğunu görünce mecburen kabul etti. Yola çıkmanın heyecanı ile etrafını seyrederken okyanusta heyecanla ilerliyordu Küçük Yunus. Gördüğü güzellikler karşısında şaşkına dönmüştü. Kırmızı, sarı mercanların; yeşil alglerin etrafında neşeye tur atıyordu. Okyanusun derinliğinde kumlar altın rengiyle parlıyordu. Rengarenk balıklardan oluşan bir sürü ile karşılaştı. Sürünün sonundaki turuncu renkli balığa seslendi.

-Turuncu balık! Nereye gidiyorsunuz?

-Biz yumurtalarımızı bırakmak için, yumurta bölgesine gidiyoruz. Bu bilgiyi öğrenen Küçük Yunus, başka neler olduğunu öğrenmek için yoluna devam etti. Adlarının katil balinalar olduğunu öğrendiği koca cüsseli balinaları görünce bir kayalığın kovuğuna saklandı. Orada gördüğü küçük yengeçle konuşmak istedi. Ancak küçük yengeç korktuğu için bir kayanın yarığında kayboldu. Hızla yüzen bir mürekkepbalığı gördü. Katil balinadan kaçan mürekkepbalığı, ardında mavi bir boya bırakarak balinadan kurtulmuştu. Mürekkepbalığına yaklaşan Küçük Yunus:

-Ardında neden mavi renkli boya bıraktın?

-Beni avlamaya çalışan deniz canlılarından kurtulmak için arkamda mavi renkli bir boya bırakıyorum. Böylece kaçacak fırsatım oluyor. Başka güzellikleri keşfetmek için heyecanla yüzmeye başladı Küçük Yunus. Tehlikelere aldırmadan yolculuğuna devam ediyordu. Aniden kendini katil balinaların sürüsünün içinde buldu. Katil balinalardan biri, Küçük Yunus'u avlamak için kovalıyordu. Aralarında az bir mesafe kalmıştı. Küçük Yunus tüm gücüyle kaçıyordu. Ancak çok yorulmuştu. Katil balinaya av olacağını düşünen Küçük Yunus'un imdadına Mürekkepbalığı yetişmişti. Ortalık koyu

mavi bir renk almış, bulanıklaşmıştı. Bu durumu fırsat bilerek her ikisi de oradan uzaklaşmıştı.

Korkusu geçen Küçük Yunus, mürekkepbalığına teşekkür ederek beğenmediği ancak güvenli olan evinin yolunu tuttu.



ANNEMİN ELLERİ

Mutfaktan sesler geliyordu. Annem meşhur peynirli böreğini yapıyordu. Bir defasında yaptığı börekten komşumuza ikram etmişti. Komşumuz ısrarla tarifini istemiş, annem vermeyi istememişti. Yıllardır aynı böreği yaptığı için, sanırım özel bir tarifi vardı.

Bizim evin mutfağı açık mutfaktı. Oturduğum koltuktan onu görebiliyordum. Yine aynı malzemeler vardı mutfak tezgahında. Un, yumurta, maya, peynir. Benim göremediğim başka bir malzeme var mı diye dikkatle annemi izliyordum. Unla mayayı, suyla buluşturdu. O zarif elleriyle yoğurmaya başladı. Yoğurdukça hamur güzelleşti. Çabucak yoğurduğu hamurun üzerine, pat! Pat! Diye vuruyor, çıkan sese neşeleniyordu.

Annemin pembe beyaz elleri tıpkı hamur gibi yumuşak görünüyordu. Kimi zaman yanağımı okşardı yumuşak elleriyle. Bazen de onu elinde bir toz beziyle görüyorum. Camdaki lekeleri defalarca siliyor. O zaman sanki elinin yumuşaklığı kayboluyordu. Annemin toz almasını, cam silmesini hiç sevemedim. Toz alırken çok gürültü yapıyordu. Belki de temizlik yapmayı sevmediği için gürültü çıkarıyordu. Hem o kadar gürültü yapıyordu ki, ders  alışamıyordum.

Ben annemin temizlik yapmasını istemiyorum. Yumuşacık elleriyle hep börek yapsın benim annem.

YAZAR MOTİVASYONU

Popüler bir yazar olan Dicle, saatin alarmıyla uyandı. Gözlerini oğuşturarak pembe çiçekli terliklerini ayaklarına geçirdi. Perdesini açarak içeriye gün ışığının girmesini sağladı. Banyoya yöneldiğinde roman taslağını düşündü. Bütün gece üzerinde çalışmıştı. Tam olarak konusuna karar veremeyeceğini anlayınca uyumayı tercih etmişti. Dişlerini bu düşüncelerle fırçaladı. Duş alıp, giysilerini giydi. Yatağını düzeltirken, aklı romanının konusuna yine kaydı. Çarşafın kırıksıklıkları eliyle düzeltti. Bir an, denizin dalgalarıyla boğuşan bir adam gözünde canlandı.

Acıktığını fark edince, omlet yapmak için mutfığa yöneldi. Köpeği Boni, masanın altından ona kuyruk sallıyordu. Onun mamasını verdi. Omletini cevizli seviyordu. Az pişmiş, cevizli. Ekmeğini omlete bandırıp keyifle ağzına götürdü. Lokmaları çiğnerken düşünceleri, romanının konusundaydı. Aslında bir konu düşünmüştü. Köyde yaşlı ninesiyle yaşayan küçük bir çocuğun yaşamını anlatmak istiyordu.

Çarşafını düzeltirken dalgalarla boğuşan adam gözünde boşuna canlanmamıştı. Romandaki çocuğun bu adam olabileceği fikri hoş geldi. Evet yaa! Diye mırıldandı.

Keyiflenmişti. Kahvaltısını aceleyle bitirdi. Balık yağı vazgeçilmeziydi. Hemen bir kapsül balık yağını yutuverdi.

Romanını önce kalem kağıtla yazıyor, taslak bitince de laptopda yeniden düzenliyordu. Sevdiği yaldızlı kalemini alarak çalışma masasının başına geçti. Saatler geçmiş, romanında epey yol almıştı.

Kendini ödüllendirme vaktiydi. Sade, bol köpüklü Türk kahvesi. Kahvesinden son yudumu da alıp, Boni ile yürüyüşe çıkmaya hazırlandı.

Boni neşeyle parkta dolaşıyordu. Dicle'nin gözüne parkın köşesinde bir dut ağacı takıldı. Üzerinde olgunlaşmış mor dutlar vardı. Topladığı dutları keyifle yedi. Akşam olmak üzereydi. Aklında romanı, huzurla evine doğru yöneldi.

DOĞA HEPİMİZİN

Çam ağaçları ile kaplı ormanda gün yeni başlıyordu. Orman halkı yeni güne başlamanın telaşıyla etrafta dolaşıyorlardı. Ağaç dalındaki sincap bir meşe palamuduna uzanırken yerdeki meşrubat kutusunun içine yuvarlandı. Güç bela kendini dışarı atan sincap, az kalsın ölüyordu. Sabah kahvaltısı arayan kirpi de, siyah bir poşete dolanmıştı. Poşetten kurtulabilmek için oradan oraya koşturuyordu. Küçük serçe de yerde atılı çikleti meyve zannedip yutmaya kalkınca neredeyse boğuluyordu. Epey uğraş vererek kurtulabilmişti. Tavşan zıplayarak gezerken, insanların bıraktığı kömüre bulanmıştı. Beyaz kürkü simsiyah olmuştu. Kürkünü bir yandan temizlemeye çalışıyor bir yandan da kirlendiği için ağlıyordu. Flamingo gölün içinde balık avlarken, gagasına bir ip dolanmıştı. İpten kurtulabilmek için, o kadar çırpınmış o kadar çırpınmış ki, neredeyse tüm tüyleri dökülmüştü. Bir daha göle gidemem diyerek gagasını toprağa sürmüştü.

Ağacın en yüksek dalındaki maymun etrafına bakınıp: “Her yere insanlar çöplerini bırakmış. Ormanımız da petrol dedikleri şeyden yapılan eşyalar sağa sola atılmış. Böyle giderse yaşayacak bir ormanımız olmayacak.”

Diyeüzüntüsünü dile getirmiş. Ormandaki diğer hayvanların da başına insanların çöp atıkları yüzünden türlü belalar gelmiş.

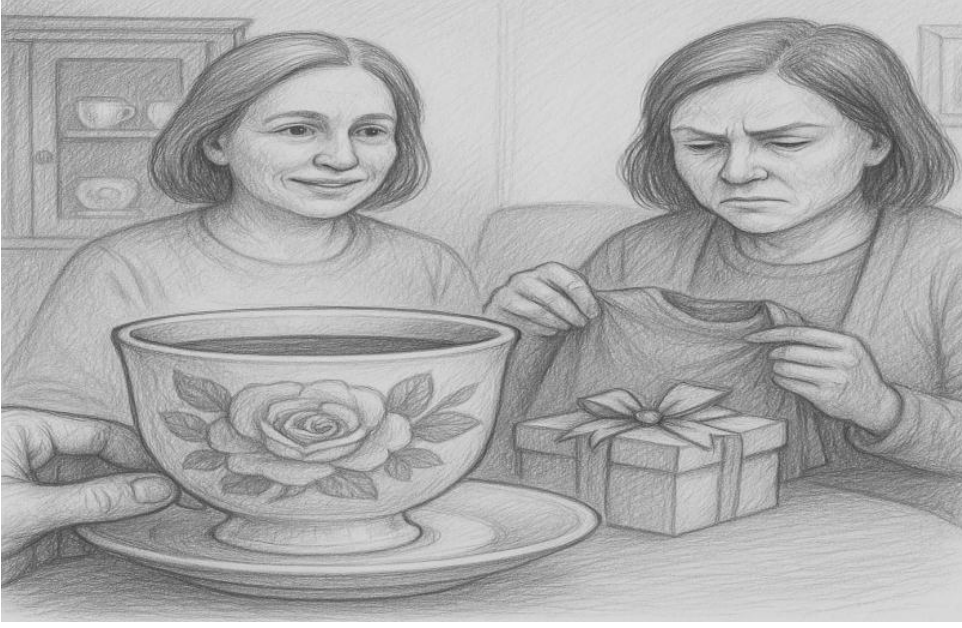
Olanlar ormanda yaşayan tüm hayvanları canından bezdirmiş. Bu işe bir çözüm bulmaları gerektiğini düşünmüşler. Hemen bir toplantı yapmışlar. Herkes sırayla söz almış. Sonunda bir çözüm bulmuşlar. İnsanların yaşadığı şehirde, onlara bir ders vereceklerdi.

İşe koyulan orman halkından, ilk görev alan kokarcalardı. Tüm şehrin sokaklarında gezinerek kötü kokularını yaydılar. Ayılar koca pençeleriyle meşrubat kutularını, petrol ürünü poşetleri, pet şişeleri topladı. Toplanan poşetleri, pet şişeleri flamingolar gagalarıyla taşıyıp rastgele şehre bıraktılar. Tavşanlar, mangal kömürlerini kürklerinin kirlenmesine aldırmadan insanların balkonlarına taşıdılar. İnsanların çamaşırları simsiyah olmuştu. Karıncalar ormandaki çöp artıklarını şehirdeki evlerin mutfaklarına taşıdılar.

Tüm bu işleri insanlar uyurken bir gecede yaptılar. Orman halkı çok yorulmuştu. İnsanlara kendi yaşadıklarını yaşatmaları gerekiyordu. Ormanı temizlemişlerdi. Ancak insanların bir daha ormanı kirletmemesi için böyle bir ders vermişlerdi. Çünkü orman, onların eviydi. Başka gidecek yerleri yoktu.

Sabah olmuş, insanlar uyanmaya başlamıştı. Evlerinin kapısını açanlar, kötü kokuyla karşılaştılar. Kötü koku nereden geliyor diye sokağa çıkınca yerlerde atılmış siyah poşetler, pet şişeler ile karşılaştılar. Meşrubat kutusuna basan birisi kayarak yere düşmüştü. Kahvaltı için mutfaklarına gidenler, mutfağın orta yerinde yemek artıklarından bir çöp yığını gördüler. Balkondaki çamaşırların rengi görünmüyordu. İnsanların giyecek kıyafetleri de kalmamıştı.

Olup biteni ormandaki en yüksek ağaçtan izleyen maymun, diğer hayvanlara gördüklerini anlatıyordu. İnsanların bu durum karşısında ne yapacaklarını merakla bekliyorlardı. O gün içinde şehirde bir hareketlilik olmuştu. Ancak insanların ne düşündüğünü bilmiyorlardı. Ertesi gün insanlar ormana gelmiş, ancak çöplerini toplayarak ormandan ayrılmışlardı. Sonraki günlerde de orman tertemizdi. Ormanda halkı artık mutluydu. İnsanların kirletmediği ormanlarında huzur içinde yaşadılar.



FİNCAN

Ayşe Hanım, porselen fincanlarını salondaki gümüşlükten çıkardı. En sevdiği fincan takımıydı. Üzerinde pembenin tonlarında kocaman güller vardı. Kulpu da yaldızlıydı. Rahmetli annesi, ona çeyiz olarak vermişti. Kıymet verdiği misafirleri dışında kullandığı pek görülmemişti. Ayşe Hanım fincanın yaldızlarının solmaması için onları yumuşak süngerle ovmadan yıkardı. Yıkar yıkamaz da hemen kurulayıp yerlerine koyardı. “Neme lazım, belki çocuklar kırabilir” der, bu düşüncesinden dolayı böyle bir önlem alırdı. Şimdi de, uzun zamandır görmediği lise arkadaşı evinde misafir olacaktı. Ona bu fincanlarla kahve ikram edecekti.

Odaya tepsiyle giren Ayşe Hanım, gururla kahveyi arkadaşına uzattı. Fincana hayranlıkla bakan misafir:

-Ayşe kız, ne kadar şık bir fincan. Nereden aldın?

-Rahmetli annem çeyizime koymuştu. Şimdi böylesi bulunmuyor.

İçini kıskançlık kaplayan misafir, dudaklarını büzerek: Yaaa... Dedi.

Kahvelerini içerken eski günlerden, okuldaki anılarından bahsettiler. Lisede de Ayşe Hanım'ı kıskanırdı. Öğretmenlerin ona daha çok ilgi gösterdiklerini düşünürdü. Hatta bir gün onun yaptığı proje ödevine bilerek su dökmüştü. Ayşe Hanım o gün çok ağlamıştı. Sınavlardan her zaman Ayşe Hanım'dan daha düşük not alırdı. Gerçi zayıf not almazdı ama Ayşe'yi geçemiyordu. Gözleri kahve fincanına takılmıştı. Bu güzel fincan onun olmalıydı. Ya da hiç kimsenin diye içinden geçirdi.

İçilen kahvelerin ardından, fincanlar mutfak tezgahının üzerindeydi.

-Ayşeciğim, sen başka işlerine bak. Ben bulaşıkları yıkarım dedi. Elindeki fincanı evirdi çevirdi. Tam yere atacağı sırada içeri Ayşe Hanım girdi.

-Sana küçük bir hediyem var. Aç bakalım paketi. Şaşkınlığını üzerinden atan arkadaşı, paketi elleri titreyerek açtı. Ayşeciğimmm...Unutmamışsın. Paketten üzeri dantellerle süslenmiş bir kazak çıktı.

-Kendi ellerimle yaptım bu kazağı. Mavi renk benim rengim derdin, nasıl unuturum.

Ayşe Hanım'a mahcubiyet duyarak sarılan arkadaşı, düşüncesinden dolayı çok utanmıştı. Ayşe Hanım ise, arkadaşını sevindirdiği için çok mutluydu.



45 YAPIT

Kazı ekibine katılmanın heyecanıyla yola çıktım. O gün gelen mail, beni çok mutlu etmişti. “Sayın Profesör Düriye Işıl! Göbeklitepe kazısında ekibimizde yer aldığınızı bildirir, en kısa zamanda bizlere katılmanızı bekleriz.” Gelen maili defalarca okudum. O kadar arkeolog arasından beni seçmişlerdi. Yolda Göbeklitepe’yle ilgili bilgileri yeniden gözden geçirdim. Oldukça popüler olan gazete manşetlerine baktım. “Tarihin sıfır noktası” birçoğunun başlığıydı. Haberin detaylarındaki bilgileri de okudum. M Ö 9600-9500 civarında olduğu ve Dünya’nın en eski yapısının bulunduğu yazıyordu. Bu yapıda en belirgin olan şey, “T” şeklinde olan sütunlardı. Tarihin akışını değiştiren bu yapıtlar, toprağın altındaki uykusu sona ermiş, keşfedilmeyi bekliyorlardı. Yolculuk

devam ederken, Göbeklitepe için yazılan makalelere de bakmıştım.

Tüm dünyanın konuştuğu yapı karşımdaydı. Adımlarımı hızlandırıp yürümeye başladım. Branda benzeri bir örtünün altında açığa çıkmış “T” şeklindeki sütunları incelemeye başladım. Kazı ekibinden başka bir arkeolog da benimle beraberdi.

-Hocam, şimdiye kadar 45 sütunu toprak altından çıkardık. Ancak manalarını henüz çözemedik. Üzerindeki çizimler oldukça dikkat çekiyor. Yaban domuzu, ördek, yılan, aslan, balık gibi hayvan resimleri çizilmiş. Kendilerini çizdiklerini düşündüğümüz bir başka sütunda, avcılık yapan insan figürleri de bulduk.

Bana kazının planını anlatan ekibin lideri, bu işin öneminden ve insanlık tarihine katkısından bahsetti. Benim çalışacağım bölgeyi göstererek, yardımcılarım ile tanıştırdı. Ekipte genç asistanlardan biri, notlarımı tutacaktı. Onun gözlerindeki ışık, heyecanını yansıtıyordu.

**İbn-i Sina İlkokulu 4.Sınıf öğrencilerinin
bu yazım süreci, haftada iki ders diye
başlamıştı. Lakin küçük yazarlar her
fırsatta yazılarını, öykülerini farklı
zamanlarda yazmaya başladılar. Zamanı
genişletip, yazmayı sürdürdüler. Modern
bir öykü seçkisi derken, fantastik bir
öykü karşınıza çıkacaktır. Arada durum
öyküleri de okuyacaksınız. Her minik
yazarımızın hayalini yansıttığı öyküleri,
başrolün olmadığı kolektif bir kitap
olarak sizi karşılıyor.**